

mert minek a vért, a vért itt már minek,
mivel a penna is megszenvedtet olykor
mivel a penna is — minden alkalommal —
kőbe záródott ember ember ellen.
Ki becézi életre, ki léssen költőherceg
sámánkodni tudni, meglelni, megidézni
még egyszer falban megeredt
hajakat, verőereket...
veretlen szívvel, megverttel — mindegy.
Gyönyörünk, te segíts minket.

CSÓÓRI SÁNDOR

Furulya-csonk a szánkon

Nagy László siratása

Ballagásodnak vége,
legszebb napunknak vége,
bicska hal meg a kézben,
haragos szádnak vége.
Esne a hó csak, esne
a Somló tetejére,
a Duna közepébe,
Margit vállára esne,
de a hónap is vége.

Botod fekszik a földön,
a botodnak is vége,
húsvéti sietséggel
jön a nagyharang érte,
jönne a föltámadás
hajadért, szent kezédért,
ujjad sebéért jönne,
de már a föltámadás,
de már annak is vége.

Megözvegyült a hétfő,
a hétfőknek is vége,
minden májusunk most jut
korai özvegységre,
minden magászat, álom
s hópapír fehérsége —
versek vaddisznó körme
nem hagy több nyomot rajtuk,
a verseknek is vége.

Bújdosóm, jobbik felem,
a nagy erdőknek vége,
nem jövünk többé össze
mosolyod ünnepére.
Halál-síkságra értünk,
a védhetetlen rétre,
furulya-csonk a szánkon,
hímnuszod, indulóid,
de már ennek is vége.

Magyarország halottja,
te bazalt szemefénye,
a zsuzsannás világnak
balassis jó vitéze,
meggyfában ember-meggyfa,
vércsében ember-vércse —
vendéget vár a tenger,
de már a várakozás,
de már annak is vége.

Sirat a volt-szeretóm,
sirat a mostani is,
haja országos gyászban
utcámon végig úszik —
hova megy, nem is kérdem,
haláloed eltilt tőle,
megyek ezüst fejedhez,
szíved kihült helyére,
megyek, mert más út nincsen,
minden más útnak vége.